

ת"פ 7776/09/13 - מדינת ישראל נגד רחמים יעקב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 7776-09-13 מדינת ישראל נ' יעקב

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

המאשימה

נגד

רחמים יעקב
ע"י ב"כ עו"ד אלי בניה

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

(1) כתב האישום והודאת הנאשם בעובדותיו:

1. הנאשם הואשם לפניי, בכתב האישום, בעבירה של הסעת תושב זר השווה שלא כדין, לפי הוראות סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל). על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.3.12 הסיע הנאשם ברכב, בתחומי העיר הרצליה, את מר מחמד עודה, תושב האזור שאין בידו היתר לשהייה בישראל שלא בתחומי קו התפר.
 2. הדיון בתיק החל לפני מותבים אחרים, ובסופו של דבר - לאחר שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום - שמיעת הראיות בו החלה לפניי. אגב כך יוער כי בזמנו תיקנה המאשימה לחומרה את עובדות כתב האישום, אך בשלב מאוחר יותר ולפני תחילת שמיעת הראיות חזרה בה מתיקון זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9).
 3. לאחר שנשמע עד תביעה אחד הגיעו הצדדים להסדר טיעון, שבמסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום וביקש לצרף שני תיקים נוספים, התלויים ועומדים נגדו, לתיק העיקרי שלפניי.
- במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים לעתור יחדיו לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יתייחס בין השאר לאפשרות הארכת תקופת המאסר המותנה (שלטענת התביעה תלוי ועומד נגד הנאשם), הגם שהתביעה הבהירה שעמדתה בכל מקרה היא להשתת מאסר בפועל.
- הנאשם הודה אפוא בעובדות כתב האישום (בתיק העיקרי) והורשע, על יסוד הודאתו זו, בעבירה הנ"ל.

(2) התיקים המצורפים:

4. במסגרת הסדר הטיעון עתר הנאשם, כאמור, לצירוף שני תיקים נוספים; שפרטיהם הינם כלהלן:

(א) ת.פ. 1295-12-13, מבית משפט השלום בפתח תקווה:

עיקר העובדות:

בין יום 7.7.13 לבין יום 8.7.13 העסיק הנאשם בעבודות שיפוצים, במושב עדנים, שלושה תושבי האזור ששהו בישראל שלא כדין. ביום 8.7.13, בסמוך לשעה 18:00, הסיע הנאשם ברכב, ליד היישוב ג'לג'וליה, את שלושה הנ"ל.

הוראות החיקוק:

העסקת תושב זר שלא כדין - עבירה לפי הוראות סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל.
הסעת תושב זר השווה שלא כדין - עבירה לפי הוראות סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

(ב) ת.פ. 49148-05-14, מבית משפט השלום בכפר סבא:

עיקר העובדות:

ביום 5.2.14 התקשר הנאשם למר עאהד סלימאן, תושב האזור, וקבע עמו כי יאסוף אותו ממחסום קלקיליה (להלן - מחסום 109) ויכניס אותו לישראל לצורך ביצוע עבודה עבורו. ביום 6.2.14 אסף הנאשם את מר סלימאן ממחסום 109, הסיע אותו להוד השרון והעסיק אותו שם בעבודה. כל זאת, בעת שהנאשם נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה וידע על דבר הפסילה.

הוראות החיקוק:

העסקת תושב זר שלא כדין - עבירה לפי הוראות סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל.
הסעת תושב זר השווה שלא כדין - עבירה לפי הוראות סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.
נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי הוראות סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן - פקודת התעבורה).

5. הנאשם הודה בעובדות כתבי האישום בתיקים המצורפים הנ"ל ועל כן הורשע, על יסוד הודאתו זו, בעבירות שבהן הוא הואשם בכתבי האישום בתיקים אלה כמפורט לעיל.

יוער, כי בת.פ. 49148-05-14 הגיעו הצדדים להסכמות חלקיות לעניין העונש, בכך שהוסכם כי בתיק זה יעתרו הצדדים, במישור פסילת רישיון הנהיגה, לתקופת פסילה בפועל בת שבעה חודשים (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 10).

ב. תסקיר שירות המבחן:

6. במסגרת הסדר הטיעון עתרו הצדדים, כאמור, לקבלת תסקיר שירות המבחן, ובית המשפט נעתר לבקשה.

בתסקיר שהוכן תוארו נסיבות חייו ומשפחתו של הנאשם. בתמצית יצוין כאן כי הנאשם, יליד שנת 1964 (כבן 52 שנים), הינו גרוש אך כיום מתגורר עם יחד עם גרושתו וילדם המשותף, שהינו פעוט כבן שלוש שנים. עוד מפרט

התסקיר, בין השאר, את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל שתי הרשעות בעבירות דומות, משנת 2008 ומשנת 2009, שבגין שתיהן ריצה הנאשם עונשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

הנאשם טען בפני שירות המבחן כי ביצע את העבירות דנא על רקע קשיים כלכליים חמורים עמם התמודד בעבודתו בתחום השיפוצים, בה הוא נדרש לפועל בניין פלסטיניים. שירות המבחן ציין, בהקשר זה, כי הנאשם ביטא עמדה נוקשה וקורבנית - דהיינו: עמדה אשר מצדיקה להבנתו את מעשיו - אך בד בבד התרשם כי הנאשם הגיע להבנה באשר לצורך לעשות שינוי באורחות חייו, תוך שיפור יכולתו להציב לעצמו גבולות.

7. בהתאם להתרשמות זו של שירות המבחן שולב הנאשם בקבוצה טיפולית, ואף החל להשתתף בה, כאשר להערכת שירות המבחן קיימת חשיבות להמשך הטיפול בנאשם. שירות המבחן המליץ אפוא על העמדת הנאשם בפיקוח, במסגרת צו מבחן.

באשר להפעלת המאסר המותנה, שלכאורה תלוי ועומד נגד הנאשם, המליץ שירות המבחן להורות על ריצוי בדרך של עבודות שירות.

ג. סוגיית המאסר המותנה וההתחייבות:

8. כפי שכבר אוזכר, לנאשם שתי הרשעות קודמות. הרשעתו הקודמת האחרונה הינה מת.פ. (פתח תקווה) 9400-02-09 **מדינת ישראל נ' יעקב**, בו הורשע הנאשם בעבירות של הסעת תושב זר השווה שלא כדין ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. בגזר הדין דשם - שניתן ביום 8.3.09 - הושתו על הנאשם, בין השאר, העונשים הבאים: 45 ימי מאסר בפועל; שישה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, למשך שלוש שנים; והתחייבות להימנע מעבירה, על סך של 10,000 ₪, שתנאיה כתנאי עונש המאסר המותנה (להלן - המאסר המותנה וההתחייבות, בהתאמה).

9. גזר הדין הנ"ל ניתן בטרם תוקנו הוראות חוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), בעניין המועד בו צריכה להתקבל חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר (להלן - הממונה). כיום, לאחר תיקון ההוראות הרלוואנטיות - במסגרת הוראות חוק העונשין (תיקון מס' 102), תש"ע-2010 - רשאי בית משפט לגזור על נאשם עונש של מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, רק לאחר קבלת חוות דעת הממונה בדבר התאמתו של הנאשם לעבודות שירות (ר' בהוראות סעיף 51ב(ב) לחוק העונשין, כנוסחן דהיום).

ואולם, כאמור, גזר הדין הנ"ל ניתן בטרם תיקון 102 לחוק העונשין, ועל כן בית המשפט שגזר אותו הורה על קבלת חוות דעת הממונה רק לאחר מתן גזר הדין (ולא לפני מתן גזר הדין). משנתקבלה חוות דעת, בה נמצא הנאשם מתאים לעבודות שירות, הורה בית המשפט, בהשלמת גזר דין נפרדת, כי הנאשם ירצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בדרך של עבודות שירות (ר' השלמת גזר הדין מיום 5.5.09).

יש לציין כי הן בגזר הדין והן בהשלמת גזר הדין לא ניתנה כל הוראה באשר למועד תחילת תקופת התנאי של המאסר המותנה.

10. העבירה מושא התיק העיקרי - שהינה הראשונה בזמן מבין העבירות שבהן הורשע הנאשם לפני - נעברה ביום 18.3.12. מכאן, שאם יש למנות את תקופת התנאי של המאסר המותנה (שלוש שנים) מיום מתן גזר הדין (8.3.09), הרי שתקופת התנאי כבר חלפה במועד ביצוע העבירה דנא ועל כן המאסר המותנה אינו עוד בר הפעלה לפני. להבדיל, אם יש למנות את תקופת התנאי מיום השלמת גזר

הדין (5.5.09), הרי שתקופת התנאי טרם חלפה והמאסר המותנה הינו בר הפעלה. נוכח התנאים
הזהים שנקבעו בעניין ההתחייבות, הדברים כמובן רלוואנטיים גם לגביה.

בנסיבות אלה, באי-כוח הצדדים נחלקו לפניי בסוגיה זו, כאשר ב"כ המאשימה טען כי יש למנות את תקופת
התנאי רק מיום השלמת גזר הדין, ואילו חברו ב"כ הנאשם טען להיפך.

11. לאחר עיון אין בידי לקבל, בסוגיה זו, את עמדת ב"כ המאשימה. אכן, הסוגיה כשלעצמה מלמדת
על הבעייתיות שהיתה קיימת בהסדר החקיקתי הקודם - דהיינו: ההסדר שלפיו חוות דעת הממונה על
עבודות שירות היתה מתבקשת רק לאחר מתן גזר הדין - הסדר אשר גרם לתקלות שונות ושעל כן מצא
המחוקק לנכון לתקנו (ר' בעניין זה גם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 101) (נשיאת
מאסר בעבודת שירות), תשס"ח-2008).

12. ואולם, חרף בעייתיות זו אין זה סביר לומר שבהסדר החקיקה הקודם עונש של מאסר על תנאי לא
חל אלא מהמועד שבו ניתנה החלטה משלימה בדבר עבודות שירות, שכן רכיב העונש של מאסר מותנה
אינו תלוי בדרך כלשהי בשאלת דרך ריצויו של רכיב המאסר לריצויו בפועל.

יפים לעניין זה דבריו הבאים של כב' השופט א' א' לוי:

**רכיב זה של העונש (המאסר המותנה - ש.א.), כמו גם אורכה של תקופת המאסר בפועל, אינם
עוברים שינוי כלשהו בעקבות בדיקת התאמתו של נאשם לעבודת שירות, ומבחינת הכלל בדבר
סופיות הדין, נושא זה הוכרע ביום שנחתם גזר-הדין, והוא עשוי להשתנות רק מכוח פסק-דינה
של ערכאת ערעור.**

על רקע זה נשאלת השאלה, מה ההיגיון לדחות את תחילת תוקפו של המאסר על-תנאי, כאשר
מטרתו של זה להרתיע את הנאשם לעתיד לבוא, לאחר שנמצא כי הוא חטא בפלילים ועקב כך
גם הורשע. והרי דחייה זו משמעה הוא להעניק לנאשם פרס שאינו ראוי לו, לאמור: בתקופה
שבין מתן גזר-הדין ועד להכרעה בסוגיית עבודת השירות הוא יהיה פטור מאימתו של המאסר
על-תנאי. ונדמה שתוצאה זו היא בלתי סבירה, מחטיאה את מטרת החקיקה, ואף עלולה לגרום
לנאשם לחזור לסורו בתקופת הביניים (ע"פ 271/01 טולדנו נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ה (3) 830,
835 (2001)).

13. המסקנה המתבקשת היא, אפוא, שהמאסר המותנה אינו בר הפעלה לפניי. כאמור, בגזר הדין
לא ניתנה הוראה באשר למועד שממנו תחל תקופת התנאי - ואף לא ניתנה הוראה כזו בהשלמת גזר
הדין - ועל כן תחילת תקופת התנאי היתה **"ביום מתן גזר הדין"**; והכל כאמור בהוראות סעיף 52(ג)
רישא לחוק העונשין. אמנם בהמשך הסעיף סויגה ההוראה הנ"ל - בכך שנקבע שאם הנאשם נשא בעת
מתן גזר הדין עונש מאסר בפועל, תקופת התנאי תחל רק ביום שחרורו מן המאסר - אך סייג זה אינו
רלוואנטי לענייננו שכן ביום מתן גזר הדין הנאשם לא נשא עונש מאסר.

הנה כי כן, ביום ביצוע העבירה מושא התיק העיקרי תקופת התנאי של העונש המותנה כבר חלפה והסתיימה,
ועל כן לא ניתן להפעילו. ממילא, דין זהה חל גם לגבי עונש ההתחייבות.

הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני ב"כ הצדדים:

ד.

ראיות התביעה ותמצית טיעוניה:

(1)

14. ב"כ המאשימה הגיש, כראיות לקביעת העונש, את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם ואת המאסר המותנה (הוגשו וסומנו ע/1 וע/2). ב"כ המאשימה הדגיש במיוחד את הרצידיביזם העולה ממעשי הנאשם - כהשתקפותו הן בהרשעותיו הקודמות של הנאשם והן בשלושת התיקים בהם הוא הורשע לפני - כאשר הנאשם ביצע פעם אחר פעם את אותן העבירות ואף שב לסורו גם לאחר שנתפס והוענש. לשיטת ב"כ המאשימה, התנהלות זו של הנאשם מלמדת שבעבור בצע כסף הוא מוכן לפגוע בערכים החברתיים המוגנים על ידי העבירות, ובמידה ניכרת.
15. באשר למתחם העונש ההולם ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם אחד לכל התיקים, שהינו בין שמונה חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתר ב"כ המאשימה להשתת ענישה ברף העליון של המתחם. בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה לדחות את המלצות שירות המבחן, שלשיטתו אינן הולמות את נסיבות הנאשם ואת נסיבות העבירה ואף אין בהן היגיון פנימי.
16. עוד עתר ב"כ המאשימה להשתת ענישה נלווית, שתכלול מאסר על תנאי, קנס כספי משמעותי ופסילה בפועל של רישיון הנהיגה של הנאשם. בעניין אחרון זה ביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם תקופה פסילה בפועל, מצטברת לתקופה שעליה הוסכם, כך שבסך הכל יפסל הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים ימים.
- כאמור, ב"כ המאשימה גם טען כי המאסר המותנה וההתחייבות חלים במקרה דנא, ועל כן עתר, בנוסף, להפעלתם.

ראיות הנאשם ותמצית טיעוניה:

(2)

17. מטעם הנאשם העידו שני עדי אופי: מר נדב דואני ומר זאב בונה. שני העדים הרחיבו בתיאור אופיו הטוב של הנאשם, נסיבות חייו הקשות וגם ההשלכות השליליות שתהיינה להשתת ענישה מחמירה עליו, לרבות כלפי בני משפחתו. מר דואני הדגיש, כי כיום הנאשם מבין שעשה בעבר טעויות גדולות וכי הוא נחוש בדעתו לשנות את דרכו ולא לחזור עוד על מעשיו הרעים (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 19 ואילך). מר בונה הדגיש, מצידו, את נכונותו של הנאשם לעזור לזולת בכל דבר, ולפעול למען הכלל בעיר בה הוא מתגורר (שם, עמ' 23 שורה 28 ואילך).
18. ב"כ הנאשם, בטיעוניה, ביקש להפחית מחומרת המעשים שבגינם הורשע הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר במעשים שנעברו על רקע מצוקה כלכלית קשה, כאשר הנאשם הסיע והעסיק תושבי אזור שהיה להם היתר כניסה לקו התפר, היבט המלמד על היעדר מסוכנות ביטחונית. בנוסף הדגיש ב"כ הנאשם את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ועתר להתחשבות בנתונים אלה.
19. ב"כ הנאשם הרחיב בתיאור הודאתו של הנאשם במעשים, בנטילת האחריות מצידו ובחרטה שהביע. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בהודאה תוך צירוף תיקים, דהיינו: התנהלות המצביעה על רצונו של הנאשם "לנקות שולחן" ולשנות מדרכיו. בנוסף, מאז התיק האחרון - משנת 2014 - גם לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים כלשהם, ואף עובדה זו מלמדת, כך לשיטת ההגנה, על השינוי שהנאשם כבר עורך באורחות חייו.

20. עוד ביקש ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות במבחן, שניתנו בתסקיר. לטענת ב"כ הנאשם, המלצות אלה הינן אף חמורות למדי, שכן יסודן בהנחה מוטעית שהמאסר המותנה חל במקרה דנא. ב"כ הנאשם גם הפנה, בהקשר לעונש, לפסיקה מקלה, לרבות כזו שבה הוטלו בגין עבירות דומות עונשים קלים מעבודות שירות. ב"כ הנאשם עתר אפוא להתחשבות מקסימלית בנאשם ולהטלת ענישה מינימלית עליו.
21. לבסוף הנאשם, בדברו באחרון לעונש, חזר על טענותיו שלפיהן תושבי האזור אותם העסיק והסיע לא היוו סכנה לביטחון המדינה. בנוסף, הנאשם הדגיש כי שינה מדרכיו ("**לא אחזור על זה בחיים**", ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 20), וביקש את התחשבות בית המשפט.

ד. דין והכרעה:

- (1) קביעת מתחם העונש ההולם:
22. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין.
- קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.
23. ספק הוא אם אמנם ניתן לראות בשלושת התיקים שלפניי משום "אירוע" אחד, כמשמעותו של מונח זה בהוראות חוק העונשין. יחד עם זאת, נוכח עמדתו ההגונה של ב"כ המאשימה, שהסתפק במקרה דנא בטיעון למתחם אחד, לא אחמיר עם הנאשם בהיבט זה. באשר למתחם עצמו, נוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגת אני קובע אותו בין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

24. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.
25. באשר לגזירת עונשו של הנאשם דנא, השיקולים הרלוואנטיים הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם כאמור שני רישומים פליליים קודמים, בגין עבירות דומות. עסקינן אפוא בנאשם החוזר ומבצע עבירות דומות, ופשיטא כי מדובר בנסיבה מחמירה מהותית.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הנאשם, יליד שנת 1964, חי ביחד עם גרושתו-זוגתו וילדם הפעוט. הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע אפוא בנאשם ובמשפחתו. יחד עם זאת, הטלת העונש לריצוי בדרך של עבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בלבד.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ואף צירף שני תיקים נוספים. ההודאה אמנם לא ניתנה מיד בתחילת ההליך, אך בסופו של דבר היא ניתנה לאחר שנשמע עד תביעה אחד

בלבד. ההודאה חסכה אפוא מזמנם של יתר העדים, וכן מזמנם של הצדדים ובית המשפט, ופשיטא כי יש לזקוף זאת לזכותו של הנאשם.

לא למותר להעיר כאן, כי בדברו האחרון של הנאשם לעונש שוב ניכרה עמדתו הקורבנית, עת ניסה להמעיט מחומרת מעשיו ולתרצם. יחד עם זאת, ניכר גם רצונו של הנאשם לשנות את דרכיו, ויש להתחשב בכך.

26. העולה מכל המקובץ הוא, כי בכל הקשור לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם ניתן, במקרה זה, להסתפק בענישה של מאסר בפועל לתקופה שניתן לרצותה בדרך של עבודות שירות, ברף העליון, כאשר יש לאזן הקלה זו בענישה כלכלית משמעותית.

(3) סוף דבר:

27. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתי של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 10.5.16.

על הנאשם להתייבב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 17.7.16 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות שבהן הורשע.

(ג) קנס בסך של 7,500 ₪, או 60 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.17 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

(ד) פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים מהיום.

(ה) צו מבחן, לתקופה של 12 חודשים מהיום.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו המבחן ולא ישתף פעולה עם קצין המבחן, יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולגזור במקומו עונש נוסף.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר ולשירות המבחן.

עמוד 7

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, במעמד הצדדים.